

θελω να πω
 τα βραδυα που το φεγγαρι
 ντυνεται με το θαμποστεφανο
 και μυριζει δροσχη,
 θα σε περιμενω
 ωρα αστεριων
 στο δασος με τα παλιοσιδερα
 και τις χαμενες επιστολες.
 Εσυ απ τις ρογες σου
 θα σερνεις ρυμουλκα το θανατο.
 Αφου εγαλουμε μια αναμνηστικη
 με φοντο τα απορριματα του Δημου
 θα ψαξουμε για τους φιλους.
 (Οσοι γεννηθηκαν σκελετοι
 δεν υπηρξαν ποτε
 οπως και τα εξωγαμα) .

Παναγιωτης Κερασιδης

Ανοιγω τρυπα
 στο ιδανικο
 εικονισμα της μοναξιας.
 Οι θραχοι καταπιουν
 τα ποταμια
 μεσ
 απ τις πληγες των δειλιων
 και των μεσημβρινων απολαυσεων
 που
 ταλαιπωρες
 ανεβαινουν τονδρομο
 της ξενητιας.
 Η μνημη πεταει πετρα
 στα δαθη των στηθιων μας
 να θρει την μητρα
 των ανακατεμενων μαλλιων.
 Εμαθα μπανιο στην Αλασκα
 πλαι στο κρεβατι της θειας μου
 που πεθανε καυλωμενη στην Γερμανια.
 Αγαπω την ξενητια,
 και ταξιδευω
 με ποδηλατο
 οπου κι αν σταθω
 για να κοιταξω πισω.

Κανουμε την βολτα μας
 ετσι οπως θελουμε
 αλλα δεν λυπομαστε
 που δεν βλεπουμε
 και δεν ακουμε

την κορη του ποιητη η την γυναικα
 του.
 Ξερούμε οτι μας περιμενει
 σε καποιον στιχο δυνατο
 που απο καιρο πολυ
 σφιγγει τα δοντια
 εχοντας ολανοιχτα
 τα ματια και τα χερια του
 για ν αρπαξει
 τις ανυποφορες
 σπονδες του ονειρου
 και να χυθει
 τελετουργικα
 σ ενα πετρινο σπιτι
 παμπαλαιο
 —στο βαρυ κεφαλι μου—
 που μεσα του
 ταξιδευουν
 караβια σκοτεινα.
 Ο θραχος των σκουπιδιων
 θα μας ματωσει
 κοκκινα
 μεσ την ομιχλη των προσωπων.
 Ας χορεψουμε το κρασι που πιναμε
 και πινοουμε
 εχοντας ανοιγμενα τα φτερα της επαρ-
 σης μας.
 Ζητω τα ξεσκισμενα ρουχα του αδιε-
 ξοδου.

Ευθυμιος Β. Λιογας

ΠΟΙΗΜΑ

Τα στεγνα προσωπα λυγιζουν εμενα,
 τον ευκολο επαιτη
 μιας καιριας κινησης.
 Θελω να πω τα ρουχα που φορωω θρω-
 μιζουν γρηγορα
 κι υστερα η μανια μου θα τα πλυνει με
 μανια
 για να λειωσει τις αμαρτιες του κοσμου.
 Τωρα καθως κοιταζω τις εγχρωμες φω-
 τογραφίες
 συλλογιεμαι πως θαπρεπε να λυπηθω
 τις νυχτες
 οταν ο ερωτας με ξεγελουσε και μ αφη-
 γε στον υπνο.
 Είναι πιο ευκολο ν αναβεις ενα τσιγαρο
 και γυμνος

να γραφεις την ιστορια της ζωης σου.
Μοιιάζει λοιπον το ρολοι που κτυπαι
με το φιλο
τον καλο που ξυπναι αποτομα και κου-
δουνιζει επιμονα
στ αυτι μου οτι με σκεφτεται πολυ.
Γιατι κι εγω μετρω τις γοπες απ τ α-
δικα τσιγαρα
σθησιμενα και λησιμονημενα, αληθινη
ταυτοπροσωπια
κι αλλαγη φρουρας στην ευτυχια.
Να το πρωτο δημα θα μου φωναζει.
Προσεξε ν αποτυχεις.
Το τελευταιο με το κουτσο το ποδι θα
αξιζει πιο πολυ.
Υστερα απ ολα αυτα εγω αισθανομαι
περηφανος

γιατι δεν αντεξα στα γλυκα της φιλια
και ειπα
«Αστα να παν στο διαολο».

Δημητρης Νικου

ΕΠΙΔΟΞΟΙ ΙΚΕΤΕΣ

Γυρευαμε πολλα
σε μια εποχη λιτης δημιουργιας.
Ενας ξερος χωματινος σβωλος
ο κοσμος
αναμεσα στα δαχτυλα του ανεμου.
Την αλλη στιγμη
μας προδιναν τα ματια μας.
Να πως ενας ολακερος κοσμος
χωρεσε στο λιγο δακρυ μας.

Αγγελος Ρηγοπουλος

ΕΝΑ ΑΠΟΓΕΥΜΑ ΜΕ ΠΑΘΗ ΗΛΙΟΥ ΧΡΩΜΑΤΑ ΘΑΛΑΣΣΕΣ ΚΑΙ ΜΟΥΣΙΚΗ

Παθος κι οργη
παθος και φρικη.

Και ηλιοι.

Πανω στα φανταχτερα οραματα του
νου.
Χρωματα παρανοικα.
Τα χρωματα της ζωης

Το οινοπνευμα αφρισμενο ποταμι
να λυωνει τις παγωμενες αρτηριες μου.

Ηλιοι φρικιαστικοι, ηλιοι μαγευτικοι
ηλιοι μαγγητικοι, ηλιοι ρευστοι.

Κοκκινο βαθυ της μητρας
μαδυ του δειλινου
πρασινο των φυτων
και μπλε των θαλασσων

θαλασσεσ τρελλες
θαλασσεσ μακρυνες
θαλασσεσ ανοιγμενες στα κενα του νου
θαλασσεσ ασπρες κιτρινες και ροζ
χυμενες στα σκοταδια του μυαλου

Κι η ευαισθησια
κοκκινο πλαστικο μαχαιρι
μπηγμενο στο ξανθο σωμα της σεληνης

Μεταλλο λυωμενο
μεταλλο καφτο
ιδια λαυρα
η μουσικη
ξεχυλιζει τα εγκατα της ναρκωμενης μου συνειδησης